

Dissabte, 5 de desembre del 1981

Denúncia de l'IPECC

Madrid vol controlar els casals catalans

Els vol unir a altres entitats

Barcelona. — L'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana denuncia l'intent de manipulació dels casals catalans a l'estranger per part del govern de Madrid. «Es tracta, una vegada més, de coartar la independència tradicional dels casals catalans i esborrar definitivament el que ha estat la gloriosa resistència de gairebé quaranta anys d'exili», diu una nota feta pública per aquesta entitat.

Segons aquest escrit, és en funció d'una hipotètica eficàcia que s'intenta d'hipotecar el futur de les entitats catalanes a l'estranger. «La veritat és que es va a l'agrupació de tots els ciutadans d'origen espanyol, amb la definitiva regionalització i «harmonització» de la nostra gent. Sigui quina sigui l'actitud o el pensament de cada català resident a l'estranger, la realitat de les entitats catalanes ha d'estar per damunt de les contingències immediates de l'emigrant».

Recorda l'escrit que mai fins ara les entitats catalanes no havien estat sotmeses a cap mena de dependència. Han viscut dels seus propis recursos i això ha definit gairebé cent anys de tradició, sobretot a l'Amèrica. «Ara, de cop i volta, quan la nostra autonomia encara no ha arribat a la seva plena estructuració, si més no gràcies a les actuals lleis estatals, veiem com s'engega, amb substancials recursos econòmics, una gran operació amb vista de dominar les entitats catalanes».

L'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana «entén que la cultura catalana no pot estar sotmesa a cap restricció quan se la vol presentar a l'exterior. I en dir cultura catalana volem indicar, és clar, la realitat nacional dels Països Catalans.»

Creu aquest Institut que «correspon a les nostres institucions coordinar la presència catalana a l'estranger.

Diumenge, 6 de desembre del 1981

NOTES D'URBANITAT

Dolça Catalunya, pàtria del meu cor...

Sembla que finalment ha sorgit la inspiració precisa: Madrid atorgarà l'ordre i el lligam, inexistent fins ara, a l'escampall incontrolable de casals catalans a l'estranger.

Fins ara ha estat un desori, perquè allò que feien els emigrants catalans, els exiliats, els fills dels emigrants i dels exiliats, era cosa que a tot estirar només s'arribava a saber a Catalunya, però no hi havia manera que arribés a Madrid, que és de veritat allà on interessa. Amb aquesta situació, als casals esmentats s'arribava, no solament a ballar sardanes i representar les obres de Pitarrà, sinó fins i tot a fer catalanisme i, el que és encara més greu, a ensenyar la llengua catalana.

És ben sabut que hi ha casals catalans, com els de Suïssa, els d'Anglaterra, el de Caracas, el de Ciutat de Mèxic, el de Buenos Aires i alguns altres, que tenen una puixança econòmica i un prestigi social que els pot fer sumament perillosos, perquè donen una imatge magnífica de Catalunya, i a vegades dels Països Catalans i tot, que no és la que és previst que sigui.

Però sobretot és el descontrol, l'autonomia amb què senyoregen des de sempre aquests casals. On va el seu cordó umbilical? Que potser ni en fanen, de cordó umbilical? Així no hi ha manera de fer-los tocar tots els mateixos so! Vejam si resultarà que allò que s'harmonitzi a Catalunya serà paper mullat per als catalans que en viuen fora. Vejam si, perquè han guanyat quatre diners fora de l'Estat espanyol, en podran fer el que els doni la gana.

Per aquest camí s'anava a risc de donar una imatge contradictòria d'Espanya, perquè no eren solament els casals catalans, sinó les llars gallegueses i les cases basques i els centres

andalusos, cadascú pel seu compte. ¿Que s'ha vist mai que els ianquis es reunixin a casa nostra en un casal de Massachusetts, un de Sud-Virginia, un de Califòrnia; o que els colombians ho facin en la diversitat d'un casal d'Antioquia, un de Bolívia; un de Boyacá, un de Cundinamarca? No, mai de la vida; els ciutadans dels EUA es reunixen a la casa d'EUA, els colombians a la de Colòmbia, els italians a la d'Itàlia, els finesos a la de Finlàndia i alguns argentins a casa de tothom.

Si es deixessin les coses tal com estan, els països estrangers arribarien a vacillar sobre el concepte d'unitat d'Espanya.

Però, ara, el ministeri espanyol d'Afers Estrangers es disposa a actuar amb generositat econòmica sobre els casals catalans i els vol acollir sota la seva protecció i guiatge per tal de deslliurar d'aquesta càrrega la Generalitat de Catalunya, en el cas que aquesta es veïés decantada a assumir-la. Ja hi ha canals i institucions perquè l'obra paternal de mecenatge es pugui fer efectiva: l'Instituto Español de Emigración, l'Instituto de Cooperación Iberoamericana i, en darrer terme, el Casal Català de Madrid, el president del qual, el senyor Ignasi Buqueras, diuen que està disposat a assumir la missió diplomàtica de *rapprochement* dels casals catalans, de la seva harmonització amb les cases asturianes, extremenyques, lleoneses i amb totes les altres, sota la divisa maternal de les cases d'Espanya. Llavors serà més fàcil de parlar de cultura hispànica a l'estranger i els emigrants catalans podran cantar «Dulce Cataluña, patria de mi corazón, / quien de ti se aleja / de añoranza se muere...»

Doctor Scòpius